

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2012 r.

sprawy **S. G.** skazanego z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 1 k.k.s. w zb. z art. 73a § 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. i inne, oraz

M. M. skazanego z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 1 k.k.s. w zb. z art. 73 a § 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. i inne

z powodu kasacji, wniesionych przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 24 maja 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego

z dnia 30 grudnia 2011 r.,

1/ pozostawić kasację obrońcy oskarżonych S.

G. oraz M. M. bez

rozpoznania;

**2/ kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanych.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy, wyrokiem z dnia 30 grudnia 2011 r., uznał m. in. S. G. za winnego zarzucanych mu w pkt I i II części wstępnej wyroku przestępstw i wymierzył mu za te czyny odpowiednio karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 50 złotych oraz karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby oddając go w tym czasie pod dozór kuratora. Tym samym wyrokiem uznał m. in. M. M. za winnego zarzucanych mu w

pkt XIII i XIV części wstępnej wyroku przestępstw i wymierzył mu za te czyny odpowiednio karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 50 złotych oraz karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby oddając go w tym czasie pod dozór kuratora.

Wyrok ten zaskarżony został przez obrońców tychże oskarżonych.

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 24 maja 2012 r., utrzymał w części dotyczącej tych oskarżonych zaskarżony wyrok w moc, uznając apelacje obrońców za oczywiście bezzasadne.

Kasacje od tego wyroku wywiódł obrońca ww. skazanych.

Skarżący w odniesieniu do S. G. wskazał na wystąpienie uchybień tj., art. 439 w zw. z art. 17 § 1 pkt. 11 k.p.k. w szczególności postawienie w stan oskarżenia i skazanie oskarżonego S. G. na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 1 k.k.s. w zb. z art. 73a § 1 k.k.s. oraz w zb. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w sytuacji, gdy skazany S. G. czynu opisanego w akcie oskarżenia i w wyroku Sądu nie popełnił i żadnej styczności z opisanym czynem nie miał. Nadto w pkt b podniósł postawienie w stan oskarżenia i skazanie oskarżonego S. G. za czyn zakwalifikowany z art. 96 ust. 3 w zb. z art. 97 ust. 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia w związku art. 12 kk. i art. 65 § 1 kk podczas, gdy S. G. czynu tego, nie mając styczności z czynem odnoszącym się do paserstwa określonego wyżej nie mógł popełnić, a ponadto zarówno akt oskarżenia, jak i postępowanie sądowe w sprawie okazały się werbalne, gdyż w sprawie nie było i nie ma żadnego dowodu dla potwierdzenia tego zarzutu. Zdaniem skarżącego podstawą do wniesienia kasacji jest nadto art. 42 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w brzmieniu: „Odpowiedzialności karnej podlega ten tylko, kto dopuścił się czynu zabronionego pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia”. Występowanie tej podstawy kasacyjnej w myśl art. 17 § 1 pkt. 11 k.p.k. wyłącza ściganie, a więc także skazanie. W pkt II kasacji obrońca wskazał, że zaistniało niedopuszczalne w postępowaniu karnym w niniejszej sprawie pominięcie stanu prawnego obowiązującego od dnia 1 maja 2004 r. do dnia 6 sierpnia 2011 r. polegającego na tym, że alkohol skażony bitrexem i alkoholem izopropylowym (środkami toksycznymi) był obciążony w Polsce i krajach unijnych zerową stawką podatku akcyzowego. W konsekwencji okoliczność ta

wyłączała ściganie w niniejszej sprawie i skazanie S. G. (art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.). Obrońca wniósł o uchylenie wyroków sądów obu instancji i uniewinnienie S. G. od zarzucanych mu czynów. Względnie wniósł o uchylenie tych wyroków i przekazanie sprawy właściwemu Sądowi Rejonowemu, którego właściwość z inicjatywy Prokuratury została zignorowana, względnie - bezpośrednio Prokuratorowi Apelacyjnemu.

Obrońca w odniesieniu do M. M. wskazał na uchybienie z art. 439 w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., w szczególności postawienie w stan oskarżenia i skazanie M. M. na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 1 k.k.s. w zb. z art. 73a § 1 k.k.s. oraz w zb. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w sytuacji, gdy M. M. czynu opisanego w akcie oskarżenia i w wyroku Sądu nie popełnił i żadnej styczności z opisanym czynem nie miał. Nadto podniósł, że postawienie w stan oskarżenia i skazanie M. M. za czyn zakwalifikowany z art. 96 ust. 3 w zb. z art. 97 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 2006r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia w związku z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w sytuacji, gdy M. M. czynu tego, nie mając styczności z czynem odnoszącym się do paserstwa określonego wyżej nie mógł popełnić, a ponadto zarówno akt oskarżenia, jak i postępowanie sądowe w sprawie nie powołało żadnego dowodu w sprawie, gdyż ich nie było i nie ma. Zdaniem skarżącego podstawą do wniesienia kasacja jest również art. 42 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w brzmieniu: „Odpowiedzialności karnej podlega ten tylko, kto dopuścił się czynu zabronionego pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia”. Występowanie tej podstawy kasacyjnej w myśl art. 17 § 1 pkt. 11 k.p.k. wyłącza ściganie, a więc także skazanie. Zaistniało w postępowaniu karnym w niniejszej sprawie niedopuszczalne pominięcie stanu prawnego obowiązującego w okresie od dnia 1 maja 2004r. do dnia 6 sierpnia 2011r. polegającego na tym, że skażony alkohol bitrexem i alkoholem izopropylowym (środkami toksycznymi) był obciążony w Polsce i krajach unijnych zerową stawką podatku akcyzowego. W konsekwencji okoliczność ta wyłączała ściganie w niniejszej sprawie i skazanie M. M. (art. 17 § 1 pkt. 11 k.p.k.).

Obrońca wniósł o uchylenie wyroków sądów obu instancji i uniewinnienie M. M. od zarzucanych mu czynów względnie o uchylenie tych wyroków i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, względnie - bezpośrednio Prokuratorowi Apelacyjnemu.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniosł o oddalenie kasacji obu oskarżonych jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że wywiedzione przez obrońcę oskarżonych S. G. i M. M. kasacje są niedopuszczalne z mocy ustawy.

Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasacja na korzyść oskarżonego może być wniesiona wyłącznie w razie skazania go na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy jednak kasacji wniesionych z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 k.p.k.).

W niniejszej sprawie istotnie obrońca skazanych posłużył się i wskazał na naruszenie przepisów art. 439 k.p.k. oraz art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., klasyfikując dostrzeżone przezeń uchybienia jako bezwzględne, tym niemniej szczegółowa analiza tych zarzutów dowiodła, że w rzeczywistości charakteru takiego one nie mają. Weryfikując zarzuty kasacji i przywołaną na ich poparcie w uzasadnieniach środków zaskarżenia argumentację należało dojść do wniosku, że niniejsze było spowodowane chęcią uniknięcia ograniczenia wynikającego z art. 523 § 2 k.p.k. i wywołania ponownej kontroli w zakresie ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie.

W tej sytuacji należało uznać, że podniesienie zarzutu odwołującego się do naruszenia art. 439 k.p.k. miało na celu wyłącznie obejście zakazu wnoszenia kasacji wynikającego z art. 523 § 2 k.p.k., co przesądza o niedopuszczalności kasacji z mocy prawa.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

SSN Jacek Sobczak